

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Quàm noxia sit securitas putantium, se à tentatione securos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

longè adhuc aberat. Ipse verò cum rapidissimo estu coqueretur, & fatigaretur in eremo undiq; versus, considerare oculis cœpit, & requirere, sicubi esset in vicinomonasterium: & cum conspexisset fratrum quorundam cellulam, tendebat illuc, ut apud eos requiesceret. Quem ubi adesse senserunt serui Dei, continuo procurrunt in obviam, & velut Angelum DEI excipientes adorant, pedes lauant, ad orationem inuitant, mensam ponunt, atq; omnia secundum diuinum mandatum complent charitatis officia. Verùm ubi refectus est, & paululum requieuit, ex more quasi ab eruditissimo & opinatissimo patre cœperunt Verbum edificationis expetere, ac monita salutis inquirere. Interrogauerunt quomodo eum, quomodo quis diaboli laqueos possit effugere, aut si quando turpes iniecerit animo cogitationes, quomodo depelli possint & abijci. Tum ille, ut compulsus est monita fratribus dare, & salutis eos viam doceres ac de insidijs demonum (quas Seruis Dei intendunt) facere sermonem, illos quidem plenè & sufficienter edocuit, sibi verò ipsi stimulos compunctionis incendit, & in semetipsum regressus ait: Quomodo ego alios moneo, & ipse decipior? aut quomodo alios corrigo, qui meipsum non emendo? Age ergo, miser, facito ipse prior, qua facere alios doces. Cùmq; huiusmodi increpationibus vteretur aduersus semetipsum, & intellexisset, se miserabiliter supplantatum, valedicens fratribus, continuo se rapidissimo cursu in eremum dedit, & ad speluncam, de qua discesserat, redijt: prosternens se Domino in oratione, dicens: Nisi Dominus adiuuisset me, paulo minùs habitasset in inferno anima mea. Et iterum: Paulo minùs fui in omni malo; & paulo minùs consummauerunt me, in terra. In hoc verò completum est, quod ait Scriptura: Frater fratrem adiuuans exaltabitur, ut ciuitas munita & fortis. Frater qui adiuuat fratrem, quasi ciuitas firma, & iudicia quasi vectes urbium. Post hac ergo permansit omni vità suà in luctu & lacrymis, videns diuinitus sibi concessum cœlestis, mensæ beneficiũ perdidisse: cœpit enim in labore rursus & sudore vultus sui manducare panem suum. Conclufit autem se intra speluncam, atq; in cilicio & cinere iacens, tamdiu lugens flensq; permansit in orationibus, donec assistens ei Angelus Domini, diceret ei: Suscepit Dominus pœnitentiam tuam, & repropitiatus est tibi: sed caue ne ultra elatus decipiaris. Venient autem ad te fratres, quos tu ipse docuisti, deferentes tibi benedictiones, quas suscipere ne recuses, & sumens cum eis cibum, age gratias Deo tuo.

V I.

Multorum fructuum hortus est hoc exemplum. Ex eo decerpi potest cognoscique primò, cura Dei, qua, in deserto, desertos alit,

tos alit. Secundò Dei delicatus amor, delicatissimo pane suos alentis, & velut manna dantis, iuxta illud Psal. 67. *Parasti, in dulcedine tua, pauperi Deus.* Tertiò ministerium Angelorum, qui, in solitudine, non Christo solùm, sed etiam seruis Christi ministraverunt. Quartò, infelicitas, vt ita dicam, magnæ felicitatis, in nimiam non rarâ securitatem inducentis. Supra dictus enim Eremita securitate periclitatus, & felicitate miser factus est, & cœpit demereri, ipsorum meritorum occasione. Quintò, humani ingenij virtutisque inconstantia: nam de virtute superbus, virtutem amisit; meruitque cadere, vt humiliaretur, qui stando superbiuit: denique in turpia lapsus est, qui vescebatur pane Angelorum. Quo exemplo meritò multi mortales deberent fieri cautiore. Si cadit, qui mundum fugit; quomodo stabit, qui mundum ambit? Si peccat in eremo, ab omni hominum illecebra remotus; quid fiet illi, qui in medijs turbis iactatur? Si labitur, qui in intimis solitudinibus se abscondit, vt declinet labendi occasionem; quidei continget, qui præcipitia vltro adit? Si vincitur à Venere, tam abstinens; quid sperare potest, qui se quotidie ingurgitat, vino, in quo est luxuria? Si non extinguit ignem impurum aqua; an non magis iungentur vinum & Venus? Sternitur sobrietas; & ebrietas firmâ consistet? Decipitur Eremita tam diu multumque exercitatus; quid fraudis non patietur, qui vix scit duos fidei articulos, in negotio spiritali prorsus peregrinus? Fædatur in quo omnis virtus fuit; quò non impelletur omni flagitio cooperatus? Vir tantæ orationis intrat in tentationem; quibus modis tentabitur turpiloquus, detractor, blasphemus? Desertor factus est, qui quotidie manducauit panem Angelorum; quàm constans erit, qui quotidie vel cum diabolis, vel cum hominibus diabolo deterioribus versatur? Illum superbia & libido rapuit, cui Deus arcana cœlestia ac res futuras reuelauit; an parcet ei cui omnes turpitudines instillantur? Nempe hæc est mortalium pernicies, securi sunt, nec sollicitè ambulant, cum in medio tentationum periclitantur. Maxima pars hominum putat se non tentari; cum nemo sit, qui non tentetur. Tentati sunt, in statu innocentia, primi parentes. Tentatus est castissimus Ioseph. Gen. 39. Tentatus est Dauid. 3. Reg. 14. Tentatus Salomon. Tentati Petrus, Iudas & omnes Apostoli: omnes Eremitæ: omnes Religiosi: ipse Christus: & est qui se à tentatione iudicet immunem? Falleris, ô miser.

Tentatio est vita hominis super terram. Omni momento tentatur. Sicut leo rugiens circumit tentator. Sed ita subtilis est, ut laqueum abscondat; ita callidus, ut fraudem astu colat; & ut, qui diu in aquis versantur, non sentiunt se esse madidos, ita qui maximè tentantur, nesciunt, quid sit tentari. Tentari, ó infelices, est ad peccatum allici. Cur toties delinquitis, si non allicimini ad peccandum? cur iussi estis orare: *Et ne nos inducas in tentationem*, si nulla est tentatio? Hostis, vbicunque potest, nocet; & hostis infernalis parcat? Quin neque vnus tantum, sed sæpe mille tentant. Vnde quidam interrogatus, quod illi nomen esset, dixit, se vocari *Legionem*. Ita totis legionibus quidam ad superbiam, auaritiam, tentati adhuc se à tentatione liberos arbitrantur. Sextò, Dei leuiter sensimque monentis, & corrigentis magis, quàm punientis elementia. Neque enim panem illico subduxit negligenti, sed minuit, sed minùs condiuit. Septimò, vis diuinorum colloquiorum, paternusque Dei ergo filios prodigos ad frugem redeuntes animus. Vbi enim suamet exhortatione motus est defertor, vbi ad pœnitentiam ac cellam se recepit, iterum eum diuina bonitas suscepit, & nutriuit, sed iam pane mortali manu confecto, ne diuino prodigio iterum ad insolentiam abuteretur.

Matth. 11.

Marci. 5. 9.

VII.

Septimò, in hac etiam historia, tanquam in viua quadam imagine, sese intuentur Religiosi, qui, quia corporis sui curam negligunt, merentur curam Dei. An non enim liberrimè vacant studijs & orationi? an non, dum illis nulla culinæ cogitatio, ne dum cura est, mensam paratam inueniunt? Addo, illis summam esse in pane & cibo suauitatem; ut non ficta pietate, sed verissimo testimonio profiteri possint, plus sibi frugales domi dapes sapere, quàm si splendidissimis Principum epulis adhibeantur. Accedunt suauissimæ illustrationes mentis, & dulcissimi motus animorum; spes certa futuræ retributionis; mirifica vitæ securitas, *quasi inuge conuiuium*. Hæc omnia illi habent: sed multi, sua culpa, vel minuunt, vel penitus amittunt; dum dormire largiùs, orare parciùs, ingurgitare se cibis ac potu intemperantiùs, deserere consueta virtutum exercitia, fugere solitudinem, quærere humana solatia, sectari alloquia, amare conuenticula; aucupari noua, frequentare profanorum conuentus, amare conuiuia, adire aulas incipiunt. Quantò enim magis dominatur caro, tantò minùs spiritus potest emergere; & sicut qui vili olere repleuit famelicum ven-